

JMÉNO
VETRU
KRONIKA KRÁLOVRAHA, DEN PRVNÍ

PATRICK
ROTHFUSS

ARGO
TRITON

Patrick Rothfuss

Jméno větru

Z anglického originálu *The Name of the Wind*, vydaného nakladatelstvím DAW Books v New Yorku roku 2007, přeložila Jana Rečková.

Ilustrace na obálce Laura Brettová.

Autorem mapy je Nathan Taylor.

Sazba Petr Teichmann.

Grafická úprava obálky Michal Kuba.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazykový redaktor Marie Semíková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2017 vydala nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 3165. publikaci, 32. svazek edice FANTASTIKA

a Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00, Praha 10, www.tridistri.cz,

jako svou 2257. publikaci, 534. svazek edice TRIFID.

Vydání čtvrté.

Vytiskla tiskárna PBtisk.

ISBN 978-80-257-2062-2 (Argo)

ISBN 978-80-7553-260-2 (Triton)

Knihy nakladatelství Triton si můžete za zvýhodněnou cenu objednat na www.tridistri.cz.

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 383, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

Prolog

Ticho ze tří částí

BYLA ZASE NOC. Hostinec U pocestného kamene spočíval v tichu a to ticho se skládalo ze tří částí.

Tu nejzřejmější část tvořila dutá prázdnota, ozvěna něčeho, co tu chybělo. Kdyby foukal vítr, zavzdychal by mezi stromy, rozhoupal by vývěsní tabuli na háčích, až by zaskřípěla, a ticho by odtud vymetl po silnici jako podzemní listí. Kdyby se v hospodě sešel hlouček lidí, a stačila by pouhá hrstka, zaplnili by ho hovorem a smíchem, povykem a pokřikem, jaký se od takového podniku v temných nočních hodinách očekává. Kdyby tu hrála hudba... Ne, jistěže tu žádná nehrála. Nic takového tu nebylo, takže ticho zůstávalo.

Uvnitř Pocestného kamene se v koutě u výčepního pultu shluklo pár mužů. Pili rozvážně, odhodlaně, a vyhýbali se vážnému rozhovoru o znepokojivých zprávách. A tím přidávali své malé, zasmušilé mlčení k většímu, prázdnému tichu. Vytvářelo s ním jakousi slitinu; zdůrazňovalo ho.

Třetí ticho nebylo tak snadno k poznání. Kdybyste hodinu pozorně naslouchali, snad byste ho pocítili v dřevěné podlaze pod nohama a v hrubých, na povrchu rozpukaných sudech za pultem. Bylo znát v tíze černého kamenného krbu, jenž stále udržoval teplo už dlouho vyhaslého ohně. V pomalém pravidelném pohybu bílého lněného plátna, otírajícího po letech dřevo pultu. A také v rukou muže, který tam stál a dál leštil kus mahagonu, který se už teď ve světle lampy jen blyštěl.

Muž měl přirozeně rusé vlasy, rudé jako oheň. Oči měl temné a zasněné a pohyboval se s nenápadnou jistotou, typickou pro lidi, kteří toho hodně vědí.

Hostinec U pocestného kamene mu patřil, právě tak jako třetí ticho. A tak se to také slušelo, neboť to jeho bylo největší a všechna ostatní halilo do sebe. Bylo hluboké a široké jako konec podzimu. Bylo těžké jako balvan ze dna řeky, ohlazený proudem. Podobalo se mlčení muže, který čeká na smrt, trpělivě a tiše jako ustrížená květina.

Kapitola první

Místo pro démony

BYL KÁCEN A VEČER se v hostinci U pocestného kamene sešla obvyklá společnost. Pět lidí vlastně nebyla žádná velká společnost, ale v době jako tahle se U pocestného kamene nikdy neukázalo víc než pět hostů.

Starý Cob se jako obvykle ujal role vypravěče a poskytovatele rad. Muži u výčepního pultu popíjeli a poslouchali. V zadní místnosti stál za dveřmi mladý hostinský a neviděn také s úsměvem naslouchal podrobnostem známého příběhu.

„Když se Taborlin Velký probudil, zjistil, že je zavřený ve vysoké věži. Vzali mu meč a všechny nástroje: klíč, mince a svíčka byly pryč. Ale to ještě nebylo to nejhorší, abyste věděli...“ Cob se pro větší efekt odmlčel, „...protože lampy na stěnách hořely modře!“

Graham, Jake a Shep si pro sebe přikývli. Tři přátelé vyrůstali spolu, společně naslouchali Cobovým příběhům a nedbali na jeho rady.

Cob zamžoural na novějšího, pozornějšího člena svého malého obecnstva, kovářova učedníka. „Víš, co to znamená, chlapče?“ Kovářova učedníka každý oslovoval ‚chlapče‘, přestože byl o pět vyšší než kdokoli v sousedství. A protože malá městečka jsou, jaká jsou, pravděpodobně zůstane ‚chlapcem‘, dokud mu nenaroste plnovous nebo dokud někomu v té záležitosti nerozbije nos.

Chlapec pomalu přikývl. „Čandríni.“

„Správně,“ přisvědčil Cob. „Čandríni. Každý ví, že modrý oheň patří k jejich znamením. Teď byl–“

„Ale jak ho našli?“ přerušil ho chlapec. „A proč ho nezabili, když měli příležitost?“

„Buď zticha, všechno se dozvíš, než to skončí,“ okřikl ho Jake. „Nech ho vyprávět dál.“

„Nerozčiluj se, Jaku,“ ozval se Graham, „chlapec je prostě zvědavý. Napij se.“

„Já už dopil,“ zabručel Jake. „Dal bych si ještě, jenže ten hospodský tam vzadu snad stahuje potkany.“ Zvedl hlas a poklepal prázdným džbánkem o mahagonový pult, vydalo to dutý zvuk. „Hej! Jsou tady žízniví lidi!“

Hostinský se objevil s pěti miskami dušeného masa a dvěma teplými kulaťými bochníky chleba. Natočil Jakovi, Shepovi a starému Cobovi další pivo a pohyboval se přitom čile a výkonně.

Muži se věnovali večeři a příběh zatím odložili. Starý Cob spořádal svou misku s hltavostí celoživotního starého mládence. Ostatní do jídla teprve foukali, a on už dojídal poslední kousek chleba, načež se znovu pustil do vyprávění.

„Takže Taborlin se odtamtud musel dostat, ale když se rozhlédl, viděl, že jeho vězení nemá dveře. Ani okna. Všude kolem byl jen tvrdý, hladký kámen. Byla to kobka, ze které nikdy žádný člověk neunikl.“

Jenomže Taborlin znal jména všech věcí, a tak ho všechny věci poslouchaly. Řekl kameni: *„Rozbij se!“* a kámen se rozbil. Stěna se roztrhla jako kus papíru a tou dírou Taborlin uviděl oblohu a nadechl se sladkého jarního vzduchu. Přistoupil ke kraji, podíval se dolů, a bez váhání udělal krok rovnou do vzduchu...“

Chlapec vykulil oči. „Ne!“

Cob vážně pokývl. „Takže Taborlin padal, ale nezoufal si. Protože znal jméno větru, a tak ho vítr poslouchal. Promluvil k větru a ten ho začal houpat a laskat. Snesl ho k zemi jemně jako chmýří bodláku a postavil ho na nohy měkce jako matčin polibek.“

A když se tak dostal na zem a pocítil v boku místo, kam ho bodli, uviděl, že je to jen škrábnutí. Možná to bylo jen štěstí,“ Cob si vědoucně poklepal na nos. „Nebo to možná mělo něco společného s tím amuletem, který nosil pod košilí.“

„Jaký amulet?“ zeptal se chlapec dychtivě s plnou pusou masa.

Starý Cob se zaklonil na židli, vděčný za příležitost děj rozvést. „O několik dní dříve totiž Taborlin potkal na cestě dráteníka. A i když toho neměl moc k jídlu, rozdělil se se starým mužem o svůj oběd.“

„To je vždycky rozumná věc,“ poznamenal Graham tiše k chlapci. „Každý přece dobře ví: dráteník se za laskavost dvojnásobně odvděčí.“

„Nene,“ broukl Jake. „Správně se to říká takhle: ‚Když dráteník poradí, dvakrát se to vyplatí.‘“

Hostinský poprvé za večer promluvil: „Vlastně vám tam oběma chybí víc než polovina,“ prohlásil ve dveřích za pultem.

*„Dráteník, ten nezůstane dlužný,
jednou zaplatí při nákupu,
dvojnásob, když prokážeš mu službu,
trojnásobně splácí potupu.“*

Muži u pultu se zdáli téměř překvapeni, když viděli, že tam Kote stojí. Celé měsíce přicházeli každý kácen večer k Pocestnému kameni a za tu dobu Kote sám nikdy nic nepoznamenal. Ne že by se od něj dalo čekat něco jiného. Byl v městečku teprve něco přes rok. Kovářův učedník tady žil od svých jedenácti, a pořád o něm mluvili jako ‚o tom klukovi z Rannishe‘, jako by Rannish byla kdovíjaká cizí země, a ne město necelých třicet mil odtud.

„Jen jsem to někde zaslechl,“ řekl Kote do ticha, očividně v rozpacích.

Starý Cob kývl, pak si odkašlal a vrátil se k příběhu. „Tedy, ten amulet by stál za plné vědro zlatáků, ale vzhledem k Taborlinově laskavosti mu ho dráteník prodal za pouhou železnou penci, měděnou penci a stříbrnou penci. Byl černý jako zimní noc a na omak studený jako led, ale dokud ho měl na krku, byl Taborlin chráněn před zlou mocí. Před démony a tak.“

„Dal bych celé jmění za něco takového,“ pravil Shep temně. Během večere pil nejvíc a mluvil nejméně ze všech. Všichni věděli, že na jeho statku se minulý zehen v noci stalo něco zlého, ale protože byli dobří přátelé, nechtělo se jim nutit ho do podrobností. Přinejmenším ne tohoto večera, kdy byli takhle střízliví.

„No, kdo by nedal?“ poznamenal rozšafně starý Cob a dlouze se napil.

„Nevěděl jsem, že Čandríni jsou démoni,“ podivil se chlapec. „Slyšel jsem—“

„Však nejsou,“ prohlásil Jake pevně. „Vzešli z prvních šesti lidí, kteří odmítli Tehluovu volbu cesty, a on je za to proklel, aby se navěky museli plížit po koutech—“

„Chystáš se ten příběh vyprávět, Jacobe Walkere?“ zeptal se ostře Cob. „Pokud ano, nechám tě pokračovat.“

Chvilí na sebe upírali hněvivé pohledy. Nakonec se Jake odvrátil a zamumlal cosi, co případně mohlo znamenat omluvu.

Cob se obrátil k chlapci. „To je záhada Čandrínů,“ vysvětloval. „Odkud se vzali? Kam odcházejí, když dokonají své krvavé činy? Jsou to lidé, kteří zaprodali své duše? Démoni? Duchové? Nikdo neví.“ Střelil po Jakovi pohrdavým pohledem. „I když kdejaký hlupák *tvrdí*, že to ví...“

V tomto místě musel příběh ustoupit hašteření, týkajícímu se povahy Čandrinů, znamení, která ostražitým ohlašují jejich přítomnost, a také amuletu a otázky, zda Taborlina ochrání před bandity nebo vzteklými psy nebo před pádem z koně. Přítomní se dostávali do ráže, když se přední dveře s třeskem rozlétly.

Jake se ohlédl. „Nejvyšší čas, žes přišel, Cartere. Vysvětli tady tomu zatracenému pitomci rozdíl mezi démonem a psem. Každý přece ví–“ Jake se zarazil uprostřed věty a rozběhl se ke dveřím. „Proboha, co se ti stalo?“

Carter pokročil blíž ke světlu. Obličej měl bledý a umazaný od krve. Tiskl si ke hrudi starou sedlovou pokrývkou. Měla podivný, nemotorný tvar, jako by v ní měl zamotanou otep dříví.

Jakmile ho přátelé uviděli, vyskočili ze židli a chvátali k němu. „Nic mi není,“ odehnal je a pomalu pokračoval do výčepu. Oči měl trochu zdivočelá, jako plašící se kůň. „V pořádku. Jsem v pořádku.“

Když ranec z deky složil na nejbližší stůl, tvrdě to udeřilo o dřevo, jako by uvnitř bylo kamení. Šaty měl křížem krážem rozervané dlouhými, rovnými řezy. Šedá košile z něj visela v cárech až na místa, kde se přilepila k tělu ve tmavých, zasmušile červených skvrnách.

Graham se ho pokusil opatrně usadit na židli. „Matko boží. Sedni si, Cartere. Co se ti stalo? Sedni si.“

Carter neústupně zavrtěl hlavou. „Povídám vám, nic mi není. Nejsem zas tak vážně zraněný.“

„Kolik jich tam bylo?“ zeptal se Graham.

„Jeden,“ odpověděl Carter. „Ale není to tak, jak myslíš–“

„Zatraceně. Říkal jsem ti to, Cartere!“ vybuchl starý Cob v jednom z těch záchvatů vyděšeného hněvu, jaké se občas objeví u příbuzných nebo blízkých přátel. „Povídám ti to už celé měsíce. Nemůžeš chodit ven sám. Ani do Baednu. Není to bezpečné.“ Jake starci položil ruku na paži, aby ho uklidnil.

„Tak už se posad,“ opakoval Graham a snažil se dostkat Cartera k židli. „Sundáme ti tu košili a umyjeme tě.“

Carter vrtěl hlavou. „Nic mi není. Jsem trochu pořezaný, ale ta krev je většinou Nellyina. Skočilo to na ni. Zabilo ji to asi dvě míle od města, za Starým Kamenným mostem.“

Po té zprávě následovala chvíle vážného mlčení. Kovářův učedník položil Carterovi soucitně ruku na rameno. „Zatraceně. To je hrozné. Byla mírná jako jehňátko. Nikdy nekousala ani nekopala, když jsi ji přivedl okovat. Nejhodnější kůň ve městě. Já...“ Umlkl. „Zatraceně. Nevím co říct.“ Bezradně se rozhlédl.

Cob se konečně vytrhl Jakovi. „Já ti to povídal,“ opakoval a zakýval prstem směrem ke Carterovi. „Poslední dobou jsou tam venku lidi, co tě zabijou pro pár pencí, natož koně a vůz. Co teď budeš dělat? Tahat ho sám?“

Nastal okamžik nepřijemného ticha. Jake a Cob na sebe hněvivě zírali, ostatní nenacházeli slova, jimiž by přítele utěšili.

Tichem se opatrně protáhl hostinský. S plnýma rukama hbitě obešel Shepa a na sousední stůl začal skládat různé předměty: mísu s horkou vodou, nůžky, čisté plátno, pár skleněných láhví, jehlu a střívko.

„Nikdy by se to nestalo, kdyby mě býval poslouchal,“ mumlal si starý Cob. Jake se ho pokusil utišit, ale Cob ho odstrčil. „Říkám jenom pravdu. To s Nelly je hrozná škoda, ale radši ať poslouchá teď, než aby skončil mrtvý. S těmihle lidmi nikdy nemáš štěstí dvakrát za sebou.“

Carter sevřel ústa do tenké čáry. Natáhl se a zatáhl za kraj zkrvavené pokrývky. To, co bylo uvnitř, se převrátilo a zadržlo se o látku. Zatáhl víc, ozval se rachot, jako by se na stůl vysypal pytel plochých kamenů z řeky.

Byl to pavouk velký jako kolo od vozu, černý jako břidlice.

Kovářský učedník uskočil dozadu a vrazil do stolu, převrhl ho a málem sám upadl na zem. Cobovi poklesla čelist. Graham, Shep a Jake zděšeně vyjekli, ustoupili a zvedli ruce ke tvářím. Carter také o krok ucouvl, téměř jako by sebou nervózně škubl. Místnost naplnilo mlčení, podobné studenému potu.

Hostinský se zamračil. „Přece se nemohli dostat tak daleko na západ,“ ozval se tiše.

Nebýt toho ticha, pravděpodobně by ho nikdo neslyšel. Ale takhle ho slyšeli. Odtrhli pohledy od té věci na stole a němě je upřeli na rudovlasého muže.

Jake první našel hlas. „Ty víš, co to je?“

Hostinský měl vzdálený pohled. „Skrael,“ odvětil roztržitě. „Myslel jsem, že hory–“

„Skrael?“ přerušil ho Jake. „U zčernalého božího těla, Kote. Tys už něco takového viděl?“

„Cože?“ Rudovlasý hostinský prudce vzhlédl, jako by si náhle vybavil, kde je. „Aha. Ne. Ne, jistěže ne.“ Uvědomil si, že je jediný, kdo stojí na vzdálenost paže od té temné věci, a o krok poodstoupil. „Jen jsem o nich slyšel.“ Pořád na něj civěli. „Pamatujete si na toho kupce, který tudy projížděl před dvěma jedenníky?“

Všichni pokývali. „Ten mizera ze mě chtěl vyrazit deset pencí za půl libry soli,“ vyhrkl Cob bezděčně už asi posté.

„Kéž bych si býval nějakou koupil,“ zamumlal Jake. Graham mlčenlivým kývnutím vyjádřil souhlas.

„Byl to špína chlap,“ vyplivl Cob, jako by v těch slovech nacházel úlevu. „Ve špatných časech bych zaplatil dvě, ale deset, to je loupež.“

„Ne, pokud je na silnici víc takovýchhle potvor,“ pravil Shep temně.

Všechny pohledy se vrátily zpátky k věci na stole.

„Povídal, že o nich slyšel poblíž Melcombe,“ řekl Kote rychle a sledoval tváře přítomných, kteří si prohlíželi tvora na stole. „Myslel jsem, že se jen snaží zvednout ceny.“

„Co ještě povídal?“ zeptal se Carter.

Hostinský se na okamžik zamyslel, pak pokrčil rameny. „Neslyšel jsem to celé. Zdržel se ve městě jenom pár hodin.“

„Nemám rád pavouky,“ ozval se kovářův učedník. Zůstal na druhé straně stolu, o nějakých patnáct stop dál. „Přikryjte to.“

„To není pavouk,“ namítl Jake. „Nemá žádné oči.“

„Nemá ani tlamu,“ zdůraznil Carter. „Jak může žrát?“

„A co vlastně žere?“ doplnil Shep temně.

Hostinský si tvora dál zvědavě obhlížel. Naklonil se blíž, natáhl ruku. Všichni ostatní od stolu ucouvli.

„Dávej pozor,“ varoval ho Carter, „má nohy ostré jako nože.“

„Spíš jako břitvy,“ řekl Kote. Přešel dlouhými prsty po skraelově černém, hladkém těle. „Je to tvrdé jako hrnec.“

„Nesahej na to,“ radil mu kovářův učedník.

Hostinský opatrně uchopil jednu z dlouhých, hladkých nohou a pokusil se ji oběma rukama přelomit jako větvíčku. „Není to jako vypálená hlína,“ oznámil. Položil nohu na kraj stolu a nalehl na ni plnou vahou. Zlomila se s ostrým *třeskutím*. „Spíš jako kámen.“ Podíval se na Cartera. „Jak to přišlo k těmhle prasklinám?“ Ukázal na tenké, vlasové trhliny na hladkém černém povrchu těla.

„Nelly na to upadla,“ odpověděl Carter. „Seskočilo to ze stromu a začalo to na ni šplhat, řezalo ji to těma nohama. Bylo to hrozně rychlé. Já ani nevěděl, co se děje.“ Carter si konečně dal od Grahama říct a klesl na židli. „Zamotala se do postroje a upadla na to, zlámala tomu pár nohou. Pak se to vrhlo na mě, začalo to lézt po mně.“ Zkřížil ruce na zkrvavené hrudi a otrásl se. „Nějak se mi povedlo to setřást a dupl jsem na to, jak nejvíc jsem dokázal. Pak se to na mě vrhlo znovu...“ Jeho hlas se vytratil, tvář mu popelavě zbledla.

Hostinský si pro sebe pokývl a dál štouchal do tvora. „Není tu žádná krev. Žádné orgány. Uvnitř je to jenom šedé.“ Zaštoural dovnitř prstem. „Jako houba.“

„Velký Tehlu, nechte to na pokoji,“ zaprosil kovářův učedník. „Pavouci se bou někdy škubou, i když už jsou zabití.“

„Jen si sám sebe poslechni,“ ozval se kousavě Cob. „Pavouci nejsou velcí jako prase. Všichni víte, co tohle je.“ Rozhlédl se, podíval se každému do očí. „Tohle je démon.“

Znovu upřeli pohledy na tu polámanou věc. „Ale no tak!“ Jake projevil nesouhlas převážně ze zvyku. „Tohle přece...“ Udělal neurčité gesto. „To nemůže...“

Všichni věděli, co má na mysli. Na světě pochopitelně byli démoni. Ale to bylo něco jako Tehluovi andělé. Jako hrdinové a králové. Patřili do příběhů. Jejich místo bylo *někde jinde*. Taborlin Velký přivolal oheň a blesky, aby zničil demony. Tehlu je rozdrtil holýma rukama a vyjící je svrhl do bezejmenné prázdnoty. Nestávalo se, že by váš přítel z dětství jednoho z nich udupal k smrti na silnici do Baedn-Brytu. To bylo prostě směšné.

Kote si prohrábl rukou rusé vlasy, pak porušil mlčení. „Je jeden způsob, jak se o tom přesvědčit,“ prohlásil a sáhl do kapsy. „Železo nebo oheň.“ Vyndal vyboulený kožený váček.

„A jméno Boha,“ zdůraznil Graham, „démoni se bojí tří věcí: chladného železa, čistého ohně a posvátného božího jména.“

Ústa hostinského se stáhla do rovné čáry, která ještě neznamenal, že by se mračil. „Ovšem,“ přisvědčil a vysypal obsah váčku na stůl. Prsty začal prohrabovat směs mincí: těžké stříbrné talenty, tenké stříbrné osminky, měděné joty, zlámané půlpence a železné draby. „Nemáte někdo šim?“

„Použij drab,“ navrhl Jake. „To je dobré železo.“

„Já nechci dobré železo,“ namítl hostinský. „Drab má v sobě moc uhlíku. To už je skoro ocel.“

„Má pravdu,“ přidal se kovářův učedník. „Až na to, že to není uhlík. Při výrobě oceli se používá koks. Koks a vápno.“

Hostinský směrem k chlapci uctivě pokývl. „Ty to víš nejlíp, mladý mistře. Je to koneckonců tvoje práce.“ Jeho dlouhé prsty konečně v hromádce mincí našly šim. Zvedl ho. „Tady je.“

„Co to má udělat?“ zajímal se Jake.

„Železo zabíjí demony.“ Cobův hlas zazněl nejistě. „Jenomže tenhle už je mrtvý. Třeba to neudělá vůbec nic.“

„Nezbývá, než to zkusit.“ Hostinský krátce pohlédl na každého z nich, jako by je v duchu hodnotil. Pak se cílevědomě obrátil ke stolu a ostatní ustoupili.

Kote přitiskl železnou minci na černý bok tvora, ozval se ostrý praskavý zvuk, jako když v prudkém ohni zapraská borové poleno. Všichni se lekli, ale pak se zase uvolnili, když ta černá věc zůstala nehybná. Cob a ostatní si vyměnili roztřesené úsměvy jako kluci, vyplašení povídačkou o strašidlech. Jejich úsměvy se změnilly v kyselé úšklebky, když místnost naplnil nasládlý, štiplavý zápach hnijících květin a pálených vlasů.

Hostinský s hlasitým *cvak* položil minci na stůl. „No,“ řekl a oťel si ruce o zástěru. „Počítám, že tím se to vyřešilo. Co budeme dělat dál?“

* * *

O pár hodin později stál hostinský ve dveřích Pocestného kamene a nechával oči odpočinout pohledem do tmy. Na prašnou silnici dopadaly stopy světla lamp z oken hostince a ze dveří kovárny naproti přes cestu. Nebyla to široká cesta, ani na ní nebyl velký provoz. Nezdálo se, že by vůbec někam vedla, jako některé jiné cesty. Hostinský se zhluboka nadechl podzemního vzduchu a neklidně se rozhlédl, jako by čekal, že se něco stane.

Říkal si Kote. To jméno si pečlivě vybral, když se přistěhoval. Zvolil si nové jméno z mnoha obvyklých důvodů, a také z několika neobvyklých, z nichž nikoli nejmenší byl ten, že jména pro něj byla důležitá.

Když pohlédl vzhůru, spatřil tisíce hvězd, mihotajících se na temném sametu noci bez měsíce. Znal je všechny, znal jejich příběhy i jména. Znal je důvěrně, tak jako své vlastní ruce.

Pohlédl dolů, povzdechl si, aniž o tom věděl, a vrátil se dovnitř. Zavřel dveře a široká okna hostince zakryl okenicemi, jako by se chtěl odloučit od hvězd a jejich rozmanitých jmen.

Metodicky vytřel podlahu, nevynechal žádný kout. Trpělivými, účelnými pohyby umyl stoly a výčepní pult. Po hodině práce byla voda v jeho kbelíku tak čistá, že by si v ní dáma klidně mohla umýt ruce.

Nakonec si k pultu přitáhl stoličku a pustil se do leštění rozsáhlé sbírky lahví, uložených mezi dvěma obrovskými sudy. Tuto činnost neprováděl zdaleka tak břitce a účelně jako předchozí, a brzy bylo zřejmé, že leštění mu slouží jako pouhá záminka, aby mohl věci uchopit a držet. Dokonce si i trochu pobrukoval, přestože si to neuvědomoval, a kdyby si toho všiml, nechal by toho.

Jak tak obracel láhve v dlouhých, úhledných rukou, důvěrně známé pohyby mu vymazávaly z tváře unavené vrásky a dělaly ho mladším, určitě pod třicet. Hluboko pod třicet. Vlastně byl na hostinského moc mladý. Moc mladý na muže s tolika unavenými vráskami, které mu ještě pořád zbývaly na tváři.

* * *

Kote vyšel do schodů a otevřel dveře. Jeho pokoj se zdál strohý, téměř mnišský. Uprostřed stál černý krb, pár židlí, stolek. Zbytek vybavení tvořila úzká postel s prostornou tmavou truhlou v nohou. Stěny nebyly nijak ozdobené, dřevěná podlaha byla holá.

Na chodbě se ozvaly kroky a do pokoje vstoupil mladík s kouřící miskou, z níž se linula vůně pepře. Byl snědý a okouzující, s pohotovým úsměvem a chytrými očima. „Takhle dlouho už ses nezdržel celé týdny,“ řekl a podával mu misku. „To tam dnes musely být opravdu dobré příběhy, Reshi.“

Reshi bylo další ze jmen hostinského, téměř přezdívka. Její zvuk mu zvedl jeden koutek úst do křivého úsměvu. Klesl do hluboké židle před krbem. „Tak co ses dnes naučil, Baste?“

„Dnes, mistře, jsem se dozvěděl, proč mají velcí milovníci lepší zrak než velcí učenci.“

„A to proč, Baste?“ zeptal se Kote s náznakem pobavení v hlase.

Bast zavřel dveře a posadil se na druhou židli, kterou si otočil ke svému učiteli a k ohni. Pohyboval se s nezvyklou, křehkou ladností, jež neměla daleko k tanci. „No, Reshi, všechny hodnotné knihy se nacházejí uvnitř, kde je špatné osvětlení. Ale krásné dívky tíhnou ke slunečnímu svitu, takže se dají zkoumat bez ohrožení zraku.“

Kote přikývl. „Ale mimořádně moudrý student si může vzít knihu ven, a tudíž se vzdělávat, aniž by si musel dělat starosti o své vysoce ceněné zrakové schopnosti.“

„To mě také napadlo, Reshi. Neboť jsem, přirozeně, výjimečně moudrý student.“

„Přirozeně.“

„Jenomže když jsem našel na slunci místo, kde bych mohl číst, prošla kolem krásná dívka a zabránila mi v tom,“ dokončil Bast s rozmáchlým gestem.

Kote vzdychl. „Takže předpokládám, žeš dnes nepřečetl nic z *Celum Tincture*?“

Bastovi se podařilo zatvářít poněkud zahanbeně.